Kiedy do DPS-u?

Kategoria: Polityka Społeczna
Opublikowano: poniedziałek, 24, lipiec 2017 11:17
Bernadeta Skóbel
Odsłony: 2654

Sąd nie neguje, że zasadniczo, umieszczenie w domu pomocy społecznej jest ostatecznością. Jednakże czym innym jest zdolność do samoobsługi i wymuszone samotnością samodzielne prowadzenie gospodarstwa i załatwianie pilnych spraw, a czym innym możliwość samodzielnego funkcjonowania w życiu codziennym w sensie obiektywnym. Innymi słowy, to że ktoś "radzi" sobie dotychczas (zwłaszcza, że nadal skarżący w rozpatrywanej przez sąd sprawie znajdował się pod opieką domu pomocy społecznej) nie oznacza, że faktycznie może samodzielnie funkcjonować w codziennym życiu bez takiej opieki. Tak wynika z wyroku WSA w Krakowie z 23 czerwca 2017 r. (sygn. III SA/Kr 420/17).

W rozpatrywanej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że organ i instancji odmawiając skierowania do domu pomocy społecznej wybiórczo dokonały oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Właściwie powoływały się wyłącznie na okoliczności świadczące o samodzielności skarżącego, a nie rozważyły tych elementów stanu faktycznego (wynikających z ww. zaświadczenia lekarskiego), które przemawiałyby za umieszczeniem w domu opieki społecznej. Organ I instancji powołał się jedynie na jeden punkt zaświadczenia lekarskiego wskazujący, że skarżący "nie wymaga opieki osoby drugiej ze względu na niemożność egzystencji". Natomiast z wydanego zaświadczenia wynikało dodatkowo, że lekarz, jako zakres niezbędnych do zapewnienia przez dom pomocy społecznej świadczeń zdrowotnych, wskazał: pielęgnację i opiekę nad chorymi i niepełnosprawnymi, leczenie, badanie i porady lekarskie, oraz rehabilitację leczniczą, badania i terapię psychologiczną, a także działania zapobiegawcze. W zaświadczeniu tym lekarz określił, że stan zdrowia skarżącego pozwala na umieszczenie go w domu pomocy społecznej, a jako rodzaj placówki wskazano dom pomocy społecznej dla osób przewlekle somatycznie chorych.

Źródło: CBOSA

Phoca PDF